

Константин Величков

VII. С омая чудна грей
нощта...

С омая чудна греј ношта. Звезди
една по друга сипят се в небо.
С омая чудна греј ношта. Мечти
и мен изгряват трепетни в сърцето.

О, боже мой, защо си обещал
човека на страдания? Тъгата
защо съпътница си нему дал?
Защо в горчила трови се душата?

Животът кораб мрачен е, кой плува
в море от сълзи, горести, беди;
безспир метежна буря го вълнува.

Защо ношта обсипва се с звезди?
Защо в бедите, сред кои минува
животът ни, примесват се с мечти?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6339>]